

Eğitim Ütopyacısı İsmail Hakkı Tonguç'un Sanat Eğitimine Katkısı

Nihat Aycan,^{1*} Şule Aycan²

¹Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Muğla, Türkiye

²Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi Emekli Öğretim Üyesi, Muğla, Türkiye

*nihataycan@mu.edu.tr

ÖZET

Modern toplum inşası olan Cumhuriyet projesi, toplumsal değişimin kültürel dönüşümünde eğitimi temel araçlardan biri olarak kabul eder. Bu süreçte eğitim devrimi, ilerlemenin önüne dikilen engelleri kaldırma hamlesi olur. 17 Temmuz 1939'da ülke çapında bilim insanlarının, eğitimcilerin, yazar ve sanatçıların Türk eğitim sisteminin ilkelerini ortak bir çalışmayla belirlemek üzere bir araya geldiği Birinci Maarif Şurası toplandı. Zamanın Milli Eğitim Bakanı Hasan Ali Yücel açış konuşmasında, eğitim sisteminde en önemli sorunun görevlilerle birimler arasında uyumlu çalışma olduğunu belirtti. Toplantının en önemli gündem maddesi, kırsal kesimdeki halkın eğitimiydi. Ülkemizde "millet olma, insan olma seferberliği", Hasan Ali Yücel sayesinde Köy Enstitüleri ile başlamıştır. Problem cümlesi, "Bir eğitim ve sanat ütopyası olarak kurulan Köy Enstitüleri bu görevlerini yerine getirebilmiş midir?" şeklinde olan çalışmada bütüncül yaklaşım benimsenerek, konuyla ilgili belirli dokümanlar sistematik bir şekilde incelenmiştir. Köy Enstitüleri Hasan Ali Yücel'in Milli Eğitim Bakanı ve İsmail Hakkı Tonguç'un İlköğretim Genel Müdürü olduğu dönemde, 17 Nisan 1940 tarihinde ve 3803 sayılı kanunla kuruldu. Bu okulların en belirgin özelliği, ülkemiz koşullarına uygun ve çağdaşlaşma yolunda topluma yol gösterici olmasıdır. Dünyada başka bir örneği olmayan kurumlar, katılımcı ve demokratik yönetim anlayışı, ders programları ve uygulanan eğitim yöntem ve ilkeleri ile pek çok ülkenin ilgisini çekmiştir. Köy Enstitülerinde kültür, ziraat ve teknik derslerin yanı sıra güzel sanatların her alanında gösterilen çabalar aynı zamanda çağdaşlaşmanın da göstergesi olmuştur. Köy Enstitüsü hareketi gerek düşünce biçimi, gerekse ilgi alanları bakımından tümüyle ulusal bir hareket olduğundan, kültürün yerel kalmış birçok yanının ulusallaşmasına, hatta evrenselleşmesine hizmet etmiştir. Tonguç, eğitime ütopyik yaklaşımın adeta bir zorunluluk olduğunu belirtmektedir. Tonguç'un eğitim ütopyası radikaldir, eğitim sorunlarının kökenine iner. O'nun ütopyası gerçekliğe dayanmakta ve ondan güç almaktadır. Köy Enstitüleri, 1954 yılında, toprak aristokrasisinin baskısıyla kapatılmıştır. UNESCO tarafından dünyaya örnek gösterilen Köy Enstitülerinden yüzlerce yazar, sanatçı ve bilim insanı yetişmiş olsa da, bu proje ne yazık ki sürdürülememiştir. Başka bir deyişle, Tonguç'un ütopyası olan Köy Enstitüleri, 14 yıl gibi kısa bir sürede sonlandırılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Köy Enstitüleri, İsmail Hakkı Tonguç, Sanat Eğitimi.

Contribution to Art Education of Training Utopian İsmail Hakkı Tonguç

ABSTRACT

Republican project, construction of modern society approves to education one of the primary tool at cultural shift of social change. Within this period, education revaluation is spurt of eliminate the barriers at in front of improvement. First Board of Education met up at 17 July 1939 with country wide scientists, trainers, writers and artists for determination principles of Turkish education system. Minister of National Education Hasan Ali Yücel stated that the most important problem is coordination with officers and departments at his opening speech. The foremost agenda topic of assembly was public education in countryside. In our country "mobilization of become a nation and to be human" started by Hasan Ali Yücel with Village Institutes. Problem statement of the research is did make Village Institutes founded as an education and art utopia, duty. In the study, integrated approach adopted and specific documents concerning research investigated systematically. Village Institutes were established at 17 April 1940 by law no 3803 when Hasan Ali Yücel was Minister of National Education and İsmail Hakkı Tonguç was General Director of Primary Education. The most typical characteristic of these schools was suitable of our country conditions and advisor to society on course to modernization. There are not another example of these institutes in the world. Participatory and democratic administrative mentality, syllabuses and, training administration and principles aroused interest by many countries. In Village Institutes, agriculture and technical lessons are given. Indicator of modernization is efforts concerning at fine arts in these schools. Village Institute act is an entirely national movement in point of way of thinking and interests. So the Institutes served nationalization of local culture even universalisation. Tonguç stated that utopian approach to education is an obligation. Tonguç's training utopia is radical and it retraced to education problems. His utopia bases on facts and braces up him. Village Institutes closed by pressure of earth aristocracy at 1954. Village Institutes were shown as a model to the world by UNESCO. Hundreds of writers, artists and scientists trained at these schools but this project can't was continued. In other words, Village Institutes, Tonguç's utopia came to an end for a while like 14 years.

Keywords: Village Institutes, İsmail Hakkı Tonguç, Art Education.

GİRİŞ

Antik dönem uygarlıklarından bu yana düşünürler, yaşadıkları toplumda gözlemledikleri mevcut düzenlerin çelişki ve aksaklıklarını sorgulamışlar ve söz konusu düzenlerin yerine, uzun vadede gerçekleşmesi arzulan ideal bir toplum düşünüyüşünü seçenek olarak sunmuşlardır. Ütopya sözcüğünü ilk kez kavramsallaştıran düşünür Thomas More'dur. More tarafından 1516 yılında kaleme alınan *Utopia* isimli eserden türetilen bu kavram, daha sonraları yaygınlık kazanarak zaman içinde bir yazın türünün genel adı haline gelmiştir. Başka bir deyişle yok ülkeleri betimleyen ve bir tür düşçülük olarak da adlandırılabilen ütopyaların, her ne kadar bir tarafı hayali bir nitelik taşısa da diğer tarafı gerçekliğe dayanmakta ve ondan güç almaktadır. Yazıldıkları döneme bir eleştiri niteliği taşıyan bu tasarılar, mevcut dönemin aksaklıklarına bir başkaldırı niteliği taşımakta ve toplumsal değişmeye neden olabilmektedirler. Ou-topia (ütopya) olmayan bir yer, Eu-topia(ütopya) ise iyi yerdir. More, ütopya kavramını icat etmekle eş zamanlı olarak "Utopia" diyarını da keşfetmişti. Ortaçağ dünya görüşünün çözülmeye başladığı bir dönemin düşünürü olan More'un Utopia'sı, bu kitabın özel adı olmaktan çıkmış, More sonrası örnekleri de içine alarak türün genel adı olmuştur. Bir yanıla hayal niteliği taşıyan ütopya, öte yandan gerçeğin ufkunda bir ihtimal olarak More'dan sonraki ütopyistler tarafından her seferinde yeniden keşfedilecektir (Doğan, 2008).

Mekân ve zaman algısının dışına taşan ütopyalarda genellikle mekân olarak ada ortamının yer aldığı görülmektedir. Dünyanın karmaşasından ve kötülüklerinden uzakta coğrafi olarak dışarıya kapalı bu ada ortamı, mutlu ve ideal düzen arayışlarının ana mekânı olarak kurgulanmaktadır. Bu nedenle, insanoğlu yüzyıllardan beri mutluluk, dirlik düzen ve ölümsüzlük gibi özlemlerini çoğunlukla uzak bir ada imgesiyle birleştirmektedir (Erkmen, 2008).

Eutopya olumlu ütopyadır. Mükemmel ama kurgusal değildir. Sefiller ve fakirler toplumdaki ayıklanır. Çok az yasa vardır ve avukat yoktur, çok az savaş vardır. Toplum bütün dinlere hoşgörülüdür. Distopya, olumsuz ütopya olup, totaliter ve baskıcı toplumları ifade eder (<https://tr.wikipedia.org/wiki/%C3%9Ctopya>).

Günümüzde de ütopyalar yazılmaktadır. Ancak, bunların ortak bir niteliği vardır, o da toplumları gelecekte bekleyen tehlikeleri göstermektir. Bu tehlike, bir yandan makineleşen bir toplumda insanın duygu, düşünce ve değer sistemleri ile yok olup gitmesidir. Öte yandan, insan özgürlüklerinin, demokratik hakların kurulacak bir despotik devlet tarafından yok edilmesidir. (<https://www.turkcebilgi.org/bilim/felsefe/utopyalar-3559.html>).

17 Temmuz 1939'da ülke çapında bilim insanlarının, eğitimcilerin, yazar ve sanatçıların Türk eğitim sisteminin ilkelerini ortak bir çalışmayla belirlemek üzere bir araya geldiği Birinci Maarif Şurası toplandı. Zamanın Milli Eğitim Bakanı Hasan Ali Yücel açış konuşmasında, eğitim sisteminde en önemli sorunun görevlilerle birimler arasında uyumlu çalışma olduğunu belirtti. Toplantının en önemli gündem maddesi, kırsal kesimdeki halkın eğitimiydi (Aycan, Aycan ve Uzunlar, 2006).

Modern toplum inşası olan Cumhuriyet projesi, toplumsal değişimin kültürel dönüşümünde eğitimi temel araçlardan biri olarak kabul eder. Bu süreçte eğitim devrimi, ilerlemenin önüne dikilen engelleri kaldırma hamlesi olur (Gül, 2011).

Yeni Türkiye'nin mimarı, Mustafa Kemal Atatürk'ün yapmak istediklerinin en önemli uygulayıcılarından biri olan Hasan Ali Yücel, bir aydınlanma devrimcisidir. Birleşmiş Milletler Örgütü, Yücel'in 100. doğum yılı olan 1997'yi O'nu saygı ile anma yılı olarak belirlemiştir. Cumhuriyetin kuruluşuyla çağdaşlaşma çabaları gösterilen yıllarda Yücel, Doğu değerlerini yok saymadan Batı değerlerine sarılarak gelişmenin mümkün olacağını sezmiştir. Hasan Ali Yücel, aklıyla Batıda, gönlüyle Doğuda bir düşünce adamıdır. Bir yandan

Mevlana'yı, diğer yandan Goethe'yi aşk derecesinde sevmiştir. Kendisi için oluşturduğu bu sentezin ulus için de en doğru yönelim olduğunu görebilmiştir. Onun "bize bir kişinin dev adımlarından çok, milyonların karınca adımları gereklidir; biz ancak böyle kalkınabiliriz", sözü çok önemlidir (Nutku, 2011).

Cumhuriyet Döneminin unutulmaz Milli Eğitim Bakanı Hasan Ali Yücel'in döneminde kültürel alanda yapılan büyük ve unutulmaz hizmetlerden başlıcaları şunlardır: Türk Ansiklopedisi ile İslam Ansiklopedisinin yayına başlaması, Köy Enstitülerinin açılması, dünya klasiklerinin Türkçeye çevrilmesi, Tercüme Bürosu açılması, Tercüme Dergisinin çıkarılması, Devlet Konservatuarının açılması, Etnografya Müzesinin açılması, 1946 Üniversite Kanununun çıkarılması ve üniversitelere özerklik verilmesi, Birinci Türk Yayın Kongresi, Birinci Maarif Şurası (Kavcar, 2011).

Dünyada ikinci büyük savaş başlarken, ülkemizde "millet olma, insan olma seferberliği" Köy Enstitüleri ile başlamıştır (Başaran, 2010).

PROBLEM DURUMU

Bu araştırmanın problem cümlesi, "Bir eğitim ve sanat ütopyası olarak kurulan Köy Enstitüleri bu görevlerini yerine getirebilmiş midir?" şeklindedir.

YÖNTEM

Bu çalışmada bütüncül yaklaşım benimsenerek, konuyla ilgili belirli dokümanlar sistematik bir şekilde incelenmiştir. Doküman incelemesi, çalışmak istenilen olay veya olguya ilişkin bilgiyi içeren dokümanların analiz edilmesidir (Bailey, 1994; Yıldırım ve Şimşek, 2008).

BULGULAR

Köy Enstitüleri Hasan Ali Yücel'in Milli Eğitim Bakanı ve İsmail Hakkı Tonguç'un İlköğretim Genel Müdürü olduğu dönemde, 17 Nisan 1940 tarihinde ve 3803 sayılı kanunla kuruldu. Bu okulların en belirgin özelliği, ülkemiz koşullarına uygun ve çağdaşlaşma yolunda topluma yol gösterici olmasıdır. Dünyada başka bir örneği olmayan kurumlar, katılımcı ve demokratik yönetim anlayışı, ders programları ve uygulanan eğitim yöntem ve ilkeleri ile pek çok ülkenin ilgisini çekmiştir. Köy Enstitülerinde kültür, ziraat ve teknik derslerin yanı sıra güzel sanatların her alanında gösterilen çabalar aynı zamanda çağdaşlaşmanın da göstergesi olmuştur. Resim, müzik ve beden eğitim dersleri en önemli derslerdir. Donanımlı resim atölyeleri, müzik odaları ve salonları sanatsal uygulamalar için elverişli ortamlardır. Yıl sonu resim sergileri, müzik konserleri, hafta sonları yapılan sınıf geceleri öğrencilerin kendilerini ifade edebilecekleri olanaklar sağlamaktadır. Köy Enstitülerinin güzel sanatlarla olan bu yakınlaşması sonucunda ülkemiz yazın, müzik ve görsel sanatlar alanında pek çok sanatçı kazanmıştır. Bir toplum çağdaşlaşma yolunda, sahip olduğu sanat ve kültürel zenginliğiyle ilerleyebilir. Köy Enstitüleri ve yöneticiler sanatın bir toplum için gereklilik olduğunun bilincindedirler.

"Sanatsız kalan bir milletin hayat damarlarından biri kopmuş demektir" ve "Sanatçı uzun uğraşılardan sonra alınanda ışığı ilk hisseden kişidir" diyerek sanatı yücelten ve güzel sanatlara öncelik verdiğini devrimleriyle, düşüncesiyle ve eylemleriyle gösteren Atatürk'ün başta müzik olmak üzere, sanatın pek çok dalıyla ilgilendiği bilinmektedir.

Köy Enstitülerindeki sanat dersleri programlarını Tonguç hazırlamıştı ve bu program, eğitimin toplum yaşamından kopuk olmaması prensibine dayanıyordu. Tonguç güzel sanatlar etkinliklerinin eğitimde yer almasını ve bireyin sadece seyreden, izleyen ya da dinleyen değil, işin içine girerek, uygulayarak, çalarak, söyleyerek gerçek bir katılımcı olmasını amaçlamaktaydı. Her öğrencinin bir müzik aletini çalabilme zorunluluğu olduğundan,

öğrenciler boş zamanlarının çoğunu müzikle geçirirlerdi. Enstitülerde mandolin, bağlama, akordeon, davul, zurna ve kaval gibi müzik aletlerinin bulunması zorunluydu. Genellikle mandolin ana çalgı aleti olarak benimsenmişti. Her öğrencinin bu aleti çalması ve öğrencilerine öğretebilecek düzeyde çocuk şarkıları, türkü ve marşları bilmesi gerekiyordu. Mandolinin yanı sıra keman, bağlama ve akordeon çalmasını öğrenen öğrenciler de vardı. Her sabah güne gruplar halinde ve müzik eşliğinde oynanan yöreye uygun halk oyunlarıyla, halaylarla veya horonlarla ve hep bir ağızdan söylenen türküler ve marşlarla başlanırdı. Bu, sabah etkinliklerine tüm öğrencilerin katılması zorunluydu. Enstitülerde çok önemli etkinliklerden biri de Cumartesi günleri yapılan sınıf geceleridir. Sırasıyla her sınıf bu etkinliği yapardı. Bu etkinlikler dekorlarını öğrencilerin yaptığı ve kendilerinin oynayıp, sahneye koydukları piyeslerden, müzik korolarının seslendirdikleri türküler ve marşlardan, şiir ve öykü dinletilerinden ve çeşitli yarışmalardan oluşurdu. Bu kültür ve sanat gecelerinin toplumsal yaşama hazırlık aşaması kadar öğrencilerin müzik, resim ve tiyatro gibi alanlarda kendilerini gösterebilecekleri fırsatlar yaratması bakımından da önemli, sosyal görevleri vardır (Tunç, 2009).

Köy Enstitülerinde sanatın her dalında daha ilk yıllardan başlayarak özenle ve ısrarla teşvik edildiği görülür. Yüksek Köy Enstitüsünün “Güzel Sanatlar”, “Yapı ve El Sanatları” kolları ise doğrudan doğruya sanatla ilgilidir. Köy Enstitülerinde okuyan öğrenciler arasında yeteneklerini ortaya koyanlar Yüksek Köy Enstitülerinde yeteneklerini daha da geliştirme olanaklarına kavuşmuşlardır. Açık hava tiyatrosunda kendi oyunları ile dünya klasiklerini köylüye ve Enstitü toplumuna sunarlardı.

Köy Enstitüleri ile özdeşleşen İsmail Hakkı Tonguç'un sanat eğitimi düşüncesi, ders saatlerini ve okulun sınırlarını aşarak yaşamın tüm alanlarına ulaşmaktadır. Tonguç, sanat eğitimi tanımlarken resim, müzik ve yazınsal sanatlardan yabancı dil öğretimine, kır gezilerine ve yaşama alanının estetik bir düzene kavuşturulmasına kadar çeşitlenen geniş bir anlam yüklediği görülmektedir. Tonguç'a göre güzel sanatlar öğrenciyi mutlu eder ve kişiliğini geliştirir (Ülkü, 2008).

Köy Enstitülerinin köyden alıp yetiştirdiği ve köylere gönderdiği eğitimcilerle önemli bir eğitim atılımı başlatılmış ve köy edebiyatı denilen bir çığır açılmıştır. Bu dönem yazarları ile roman, o dönemde ülkenin ağırlıklı nüfusunu oluşturan köylülüğe yönelmiştir. Böylece edebiyat halkın gerçeğiyle buluşmuş, taşrada okuma alışkanlığı oluşmaya başlamıştır. Mezunları görev yerlerinde sosyal, kültürel ve siyasal etkinliklerde bulunarak halkı bilinçlendirmişlerdir. Köy Enstitüsü hareketi gerek düşünce biçimi, gerekse ilgi alanları bakımından tümüyle ulusal bir hareket olduğundan, kültürün yerel kalmış birçok yanının ulusallaşmasına, hatta evrenselleşmesine hizmet etmiştir (Kartal, 2008).

Tonguç'un eğitim ütopyasını keşfedebilmek için, öncelikle onun insana ve topluma dair genel ütopyasını anlamak yani, asıl derdinin sadece “köy sorunu”, “köy(lü) eğitimi” ya da “köye öğretmen yetiştirmekten ibaret olmadığını kavramak ve O'un toplumsal değişimde eğitime biçtiği sınırlı rolün bilincine varmak gerekir. Tonguç'un eğitim ütopyasını tek kelimeyle özetlemek mümkündür: “Praksis”. Praksis, dünyayı yalnızca anlama değil onu dönüştürmeyi de hedefleyen felsefi düşünce ile eylemin birliğini ifade eder. Praksis olarak eğitim, içinde “öteki”lerin özerk varlıklar olarak hedeflendikleri ve kendi özerkliklerinin gelişiminin temel aktörleri olarak görüldükleri bir süreçtir. İçine doğdukları yaşam koşullarının kurbanı olmuş, kendi tarihlerinin aktörü olma gücü ellerinden alınmış insanlar, kendilerini bu yabancılaştırıcı düzenden nasıl kurtarabilirler?

Tonguç, eğitime ütopyik yaklaşımın adeta bir zorunluluk olduğunu belirtmektedir. Tonguç'un eğitim ütopyası radikaldir, eğitim sorunlarının kökenine iner. O'un ütopyası gerçekliğe dayanmakta ve ondan güç almaktadır (Özsoy, 2014).

Eğitim ütopyacısı Tonguç'a göre; Köy Enstitülerinden yeni bir insan tipi yetişecektir. Bu kişiler; doğayı ve kaderi yenebilen, yaşama olanaklar yaratabilen, topluma gerekli, kendi kendini yönetebilen meslek hayatına tutunabilecek, yaşayış, dil, hayat anlayışı ve zihniyet bakımından köylüden ve halktan kopmamış, ne ezen ne ezilen, ne sömüren ne de sömürülen, hakça bir düzeni savunan bireyler olmalıdır (Bozdemir, 2010).

Köy Enstitülerinden mezun olan öğrencilerin, almış oldukları sanat eğitimlerini öğrencilerine aktarma becerisini kazanan, eğitim yöntemlerinde esnek ve serbestlik prensiplerini benimseyen birer öğretmen olarak yetişmeleri istenmiş ve bu istek doğrultusunda eğitim verilmiştir. Köy Enstitülerine gelen çocuklar, öğretmenlik eğitimi ve bu eğitim kapsamında müzik eğitimi almışlar böylece sanat yaşamına adım atmışlardır (Uçan, 2011).

Tonguç'un eğitim ve sanat anlayışı Cumhuriyet idealleri paralelinde Anadolu Rönesansı'nı yaratma çabalarını kapsar. Ütopyayı zenginleştiren Rönesans ile Anadolu Rönesansı'nın bilime sanata, insana bakış açısı arasında önemli benzerlikler vardır. İnsana yaklaşım, insan kavramını sorgulama, insan yaratıcılığının çok yönlülüğü, bir insanın birden fazla alanda kimliğini kişiliğini ortaya koyabileceği ve başarılı olabileceği düşüncesi açısından Tonguç'un fikirleri, Rönesans düşüncesiyle uyum içindedir (Pekmezci, 2010).

Tonguç'un sanat eğitimi yaklaşımı, eğitimi belli bir zaman dilimi içerisindeki ders saatlerinde değil de okulun sınırlarını aşarak yaşamın tüm kademelerine yaymaktır. O'na göre güzel sanatlar, öğrencinin kişiliğinin gelişiminde ve mutluluğunda etkin bir roledir (Yüksel, 2010).

Eğitim ütopyacısı İsmail Hakkı Tonguç'un Köy Enstitülerinde verilen eğitimi özetlediği cümleleri şöyledir. "Uygulanmayan bilgi boş, gereksizdir. Bilme, yapmak demektir. Doğru, iyi, düzgün yazamayanlar ve resim yapamayanlar anlatmak istediklerini anlatamaz. Bir müzik parçasını bir alet ile çalıp notaya uygun söylemekten aciz olan, o parçayı bilmiyordur. Kitap ve dergi okuyarak doğa, toplum yaşamını inceleyerek bilgi edinmeyenler, öğretmenin anlattığını veya kitabın yazdığını ezberleme yoluna gidenler, skolastiğin tutsağıdırlar (Azboz, 2010).

Tonguç'a göre; çocuklar da, tıpkı sanatçı gibi içinde saklı duygularını ifade eder, sanat eserleriyle temasta bulunmak suretiyle güzellik zevkini tadar. Bu da ancak okulda sanat havası yaratmak, öğrencilere sanat alanında çalışma zemini hazırlamakla mümkündür (Ervin, 2006).

TARTIŞMA SONUÇ VE ÖNERİLER

Köy Enstitülerinde yalnız temel dersler değil, yaşama dair tüm konular bir bütünlük içinde işleniyordu. Hasan Ali Yücel'e göre eğitim, "Büyük işler yapacak insanlar yaratmak" olarak tanımlanmaktadır. Dolayısıyla eğitim kavramı, kişinin özgürlük bilinciyle ilişkilidir. O'na göre; felsefesiz, sanatsız ve bilimsiz bir gelecek ideali kurmak olanaksızdır. Bu anlamda kültür, eğitimden ayrılamaz (Aycan ve Aycan 2011).

Cumhuriyete çağdaş, nitelikli bireyler yetiştirmek amacıyla Anadolu'nun 21 farklı yerinde kurulan Köy Enstitüleri, 1954 yılında, toprak aristokrasisinin baskısıyla kapatılmıştır. UNESCO tarafından dünyaya örnek gösterilen Köy Enstitülerinden yüzlerce yazar, sanatçı ve bilim insanı yetişmiş olsa da, bu proje ne yazık ki sürdürülememiştir. Başka bir deyişle, Tonguç'un ütopyası olan Köy Enstitüleri, 14 yıl gibi kısa bir sürede sonlandırılmıştır.

Köy Enstitüleri eğitim programlarının günümüze uyarlanarak eğitimden yararlanamayan öğrencilere ulaşmak, yarar sağlayacaktır.

KAYNAKLAR

- Aycan, Ş., Aycan, N. (2011). İstendik Davranışların Kazandırılması Eğitim midir? Hasan Ali Yücel'in Eğitim Anlayışı, Aramızdan Ayrılışının 50. Yılında Hasan Ali Yücel'den Günümüze Eğitim, Bilim, Kültür Politikaları Sempozyumu, İzmir.
- Aycan, Ş., Aycan, N., Uzunlar, Ş. (2006). Köy Enstitüleri ve Teknik Eğitim, Yeniden İmece, 11, 66-68.
- Azboz, E. (2010). Işıklı Yola, Aramızdan Ayrılışının 50. Yılında İsmail Hakkı Tonguç ve Okul Öncesinden Yüksek Öğretime Eğitim Sorunları, Çözüm Önerileri Sempozyumu, İzmir.
- Bailey, K.D. (1994). *Method of Social Research*, 4. Edition, New York: The Free Press.
- Başaran, M. (2010). Tonguç Aydınlığı, Aramızdan Ayrılışının 50. Yılında İsmail Hakkı Tonguç ve Okul Öncesinden Yüksek Öğretime Eğitim Sorunları, Çözüm Önerileri Sempozyumu, İzmir 2010.
- Bozdemir, S. (2010). Tonguç'tan Yana Köy Enstitüleri, İlköğretmen Okulları ve Yüksek Öğretmen Okulları, Aramızdan Ayrılışının 50. Yılında İsmail Hakkı Tonguç ve Okul Öncesinden Yüksek Öğretime Eğitim Sorunları, Çözüm Önerileri Sempozyumu, İzmir.
- Doğan, S. (2008). Ütopya ve Trajedi, İlem, 3, 65-82.
- Elpe, E. (2014). Köy Enstitüleri ve Sanat Eğitimi, Batman Üniversitesi Yaşam Bilimleri Dergisi, 4(2), 15-34.
- Erkmen, N., M. (2008). Toplumsal Değişim ve İletişim Eleştirisi Olarak Ütopya ve Karşı-Ütopya: Aldous Huxley'in 'Cesur Yeni Dünya' Romanı Üzerine bir İnceleme, Ege Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Yüksek Lisans Tezi, İzmir.
- Ervin, M. (2006). Türk Fotoğraf Sanatının Gelişim Süreci İçerisinde Halkevleri ve Köy Enstitülerinin Rolü, Yüksek Lisans Tezi, Dokuz Eylül Üniversitesi, Güzel Sanatlar Enstitüsü.
- Gül, S., S. (2011). Köy Enstitüleriyle Yeni Bir Toplumsal Sınıf mı Yaratılmak İstendi?: Hasan Ali Yücel'in Yanıtı, Aramızdan Ayrılışının 50. Yılında Hasan Ali Yücel'den Günümüze Eğitim, Bilim, Kültür Politikaları Sempozyumu, İzmir.
- Kartal, S. (2008). Toplum Kalkınmasında Farklı Bir Eğitim Kurumu: Köy Enstitüleri Mersin Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi, 4(1), 23-36.
- Kavcar, C. (2011). Hasan Ali Yücel'in Kültür ve Edebiyat Yönü, Aramızdan Ayrılışının 50. Yılında Hasan Ali Yücel'den Günümüze Eğitim, Bilim, Kültür Politikaları Sempozyumu, İzmir.
- Nutku, Ö. (2011). Cumhuriyet Tarihimizin Promete'si: Hasan Ali Yücel, Aramızdan Ayrılışının 50. Yılında Hasan Ali Yücel'den Günümüze Eğitim, Bilim, Kültür Politikaları Sempozyumu, İzmir.
- Özsoy, S. (2014). Bir Eğitim Ütopyacısı: İsmail Hakkı Tonguç, Toplum ve Demokrasi, 2 (3), 267-276.
- Pekmezci, H. (2010). Türkiye'de Çağdaşlaşma Hareketleri İçinde Sanat Eğitimi ve İsmail Hakkı Tonguç, Aramızdan Ayrılışının 50. Yılında İsmail Hakkı Tonguç ve Okul Öncesinden Yüksek Öğretime Eğitim Sorunları, Çözüm Önerileri Sempozyumu, İzmir.
- Tunç, A., Z. (2009). Köy Enstitülerinde Sanat Eğitimi ve Dönemin Yöneticilerinin Sanata Yaklaşımları, Dokuz Eylül Üniversitesi Buca Eğitim Fakültesi Dergisi, 26, 30-34
- Uçan, A. (2011). Hasan Ali Yücel ve Ankara Devlet Konservatuarı: Türkiye'de Müzik ve Sahne Sanatları Eğitimi Devrimi, Aramızdan Ayrılışının 50. Yılında Hasan Ali Yücel'den Günümüze Eğitim, Bilim, Kültür Politikaları Sempozyumu, İzmir.

- Ülkü, C. (2008). Sanat Eğitimi, Sanat ve Köy Enstitüleri, *Mersin Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 4(1), 37-45.
- Yıldırım, A., Şimşek, H. (2008). Sosyal Bilimlerde Nitel Araştırma Yöntemleri, 7. Baskı, Ankara: Seçkin Yayıncılık.
- Yüksel, H. (2010). İsmail Hakkı Tonguç ve Aramızdan Ayrılışının 50. Yılında İsmail Hakkı Tonguç ve Okul Öncesinden Yüksek Öğretime Eğitim Sorunları, Çözüm Önerileri Sempozyumu Sanat Eğitimi, İzmir.
- <https://tr.wikipedia.org/wiki/%C3%9Ctopya> (in. ta.: 07 Şubat 2017).
- <https://www.turkcebilgi.org/bilim/felsefe/utopyalar-3559.html> (in. ta.: 07 Şubat 2017).